

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 322/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti postupu Krajského súdu v Bratislave, Justičnej pokladnici o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia z 15. marca 2021 v konaní pod č. k. E 1137394217 a jeho vyjadreniu z 19. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie advokáta v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 17. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), Justičnej pokladnice (ďalej len „justičná pokladnica“) v konaní vedenom pod sp. zn. E 1137394217 o návrhu sťažovateľa na zastavenie výkonu rozhodnutia z 15. marca 2021 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a vyjadrením krajského súdu z 19. apríla 2021 (ďalej len „napadnuté vyjadrenie“) Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté vyjadrenie zrušil a priznal mu finančné zadostučinenie v sume 2 000 eur. Zároveň žiada o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní z dôvodu absencie právneho vedomia.

2. Z obsahu sťažnosti a priložených dokumentov vyplýva, že sťažovateľ požiadal 15. marca 2021 o zastavenie výkonu rozhodnutia formou zrážok z pracovnej odmeny, nariadeného 22. októbra 2020. Krajský súd na žiadosť sťažovateľa reagoval napadnutým vyjadrením (sťažovateľ ho nazýva rozhodnutím, pozn.), ktorým dal sťažovateľovi na vedomie, že skutočnosť, že sťažovateľ nie je v ústave na výkon trestu odňatia slobody pracovne zaradený, nie je dôvodom na zastavenie vymáhania pohľadávky. Zároveň poukázal na rozhodnutie krajského súdu č. k. E 1137394217 z 30. novembra 2020 vo veci podanej sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že k porušeniu jeho označených práv došlo tým, že krajský súd v rozpore s § 13n ods. 1 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon 65/2001“) nezastavil výkon rozhodnutia, a to napriek tomu, že vo svojom návrhu preukázal potvrdením ÚVTOS Ilava, že nepoberá mzdu, z ktorej by bolo možné zrážky vykonávať. Vychádzajúc z uvedeného, považuje postup a vyjadrenie krajského súdu za nezákonné, arbitrárne a tým aj porušujúce jeho označené práva.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o tejto sťažnosti:

4. Podľa § 37 ods. 1 314/2018 Z. z. zákona o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

5. Ústavný súd ešte predtým, ako posúdil dôvodnosť ústavnej sťažnosti, konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa trpela nedostatkami po obsahovej, ako aj formálnej stránke. Vzhľadom na sťažovateľovu žiadosť na ustanovenie právneho zástupcu pre konanie o tejto sťažnosti ústavný súd, vychádzajúc z obsahu sťažnosti a postupujúc podľa § 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ustálil predmet tohto konania tak, ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, pričom zároveň zistil, že ani prípadné odstránenie nedostatkov sťažnosti (absentoval kvalifikovaný petit sťažnosti a právne zastúpenie sťažovateľa, pozn.) by nevedlo k inému rozhodnutiu o sťažnosti sťažovateľa, preto v záujme hospodárnosti konania upustil od výzvy na odstránenie nedostatkov sťažnosti sťažovateľa.

6. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu pre toto konanie tak, že jej nevyhovelo z dôvodu zjavnej bezúspešnosti uplatňovania nároku na ochranu ústavnosti (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a napadnutým vyjadrením krajského súdu:

7. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom si obstaral kópie rozhodnutí vydaných v konaní sp. zn. E 1137394217. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. E 1137394217 z 30. novembra 2020 (na ktoré napadnuté vyjadrenie odkazuje, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ rovnaké skutočnosti namietal už v rámci sťažnosti proti uzneseniu z 22. októbra 2020, ktorým krajský súd nariadil výkon rozhodnutia zrážkami z pracovnej odmeny sťažovateľa. Krajský súd sťažnosť označeným uznesením z 30. novembra 2020 zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že šetrením bolo zistené, že sťažovateľ poberá invalidný dôchodok a na osobnom účte disponuje finančnými prostriedkami. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, uviedol, že skutočnosti namietané sťažovateľom nie sú relevantným dôvodom na zastavenie výkonu rozhodnutia.

8. Napriek uvedenému sťažovateľ podal žiadosť na zastavenie výkonu rozhodnutia z 15. marca 2021, kde opätovne namietal rovnaké skutočnosti (že už viac ako rok nie je v ústave na výkon trestu pracovne zaradený). Krajský súd na žiadosť sťažovateľa reagoval napadnutým vyjadrením, v ktorom poukázal na § 28 ods. 8 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého odsúdený môže čerpať peňažné prostriedky účtované a evidované na jeho osobnom konte najviac do výšky úhrady v ústave evidovaných pohľadávok ostatných oprávnených. Z uvedeného dôvodu krajský súd dospel k záveru, že namietaná okolnosť nie je dôvodom na zastavenie vymáhania pohľadávky, keďže sťažovateľ má pravidelný príjem.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

10. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že nezistil v napadnutom postupe krajského súdu a ani v napadnutom vyjadrení krajského súdu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa z dôvodov uvádzaných sťažovateľom. Nariadený výkon rozhodnutia je v súlade s právnymi predpismi, keďže sťažovateľ disponuje finančnými prostriedkami, ktoré sú postihnuteľné núteným výkonom rozhodnutia. V tejto súvislosti poukazuje na znenie § 13w ods. 1 zákona 65/2001 Z. z.,

v zmysle ktorého ustanovenia o výkone rozhodnutia zrážkami zo mzdy sa použijú i na výkon rozhodnutia zrážkami z príjmov, ktoré povinnému nahrádzajú mzdu, najmä z náhrady mzdy, náhrady na pracovnú pohotovosť, náhrady príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca, z dávky sociálneho poistenia (napr. invalidný dôchodok v prípade sťažovateľa), z dávky sociálneho zabezpečenia.

11. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný názor, nie je dôkazom o porušení jeho označených práv. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ju z uvedeného dôvodu v rámci predbežného prerokovania podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu